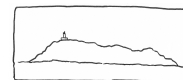

Ostrov anamorfóz
napsala Vanessa Codaccioni
z francouzštiny přeložila Jana Georgievova
Odplata Ozvěně

Odmítl mu dát jméno, aby zrada uvalená na jeho tělo a jeho krev nebyla příliš nesnesitelně viditelná a aby ho anonymita zajištěná užitím třetí osoby ochránila před vší vlezlou ochotou. Luc, Pierre a Pascal byli odstraněni jediným tahem tužky, poté co se objevili na stránce sešitu doneseného z trhu s knížkami, zneuctěni už tím, že byli zmíněni, což jim dávalo naději na určitou svobodu. Měl být dokonalým dvojníkem, blízký i schopný odstupu, sobecký i univerzální, zcela průhledný i nečitelný, třetí odraz vedoucí ke smrti Narcise.

Bylo zapotřebí být rychlý, náhle změnit jediný úhel pohledu, perspektivu, nechat zaznít nový hlas a dát tvář novému hrdinovi, který by o tom mohl říct mnohem víc než všechny dosud napsané monology. Projekt byl ambiciózní, revoluční, dokonce i skandální, a pokud se někdo dříve tvářil jako nájemný vrah, nejčastěji za večerů zahalených do výparů absintu, nikdo zcela vážně nehodlal zavraždit celé toto břichomluvectví a odštíhnout neviditelné nitky, jež obyčejně slouží k psaní poezie a povídek. Rouhání, zmatení, podvod, slýchával často. Ale teď, kdy už o něm nemohl napsat jediné slovo, já bylo zapovězené a s první osobou skončil, nic mu nemohlo zabránit, aby se stal oním vševědoucím bohem, který bude psát v osobě třetí.

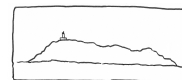
A zpočátku upřímně věřil, že je možné zachovat si odstup, vytvořit si dostatečný prostor mezi sebou a svou postavou, aby se dalo dýchat, falešně se rozdvojit, aby promítl na papír kroky a myšlenky toho muže, kterého on jediný mohl dokonale znát. Prostým užitím třetí osoby, lehkým pozměněním gramatických shod a vyznění textu, se měl znovu narodit a zemřít, změnit se tím, že o sobě bude vyprávět jinak. Stačilo jen o několik centimetrů poodstoupit, udělat krok stranou, zůstat ve stínu té neosobní zápletky, jež měla predestinovat existenci rytíře moderní doby, o němž dosud žádný jiný spisovatel nevyprávěl. Ta zkušenost byla jedinečná, vzrušující a děsivá, měla radikálně změnit způsob, jak byl onen příběh nahlížen a podáván. Dal se tedy do psaní, pomaličku, postupně, nejprve popisoval víceméně náhodná setkání, poté cesty do Španělska, Řecka, Itálie, tápal mezi rozdíly různých formulací a větných obrátů, až se mu nakonec podařilo potlačit všechny zbytečné návyky s jediným, a proto nebezpečným podmětem. Tou dobou už si nevymýšlel, ale převlékal se; nelhal, ale mazal stopy. Měl se za Galilea.

Zároveň velmi rychle, během nanejvýš šesti či sedmi týdnů, když už nahromadil dostatek popsaných papírů, aby je mohl po sobě začít opravovat, zjistil, že se skutečnost postupně přetvořila, potemněla, zošklivěla. Čím více četl, tím více propadal nepříjemnému pocitu, nevysvětlitelně divnému, s jedinou příčinou, jíž byl: on sám. On sám, najednou násilný, přizemní a nebezpečně svobodný, on, jenž jako by se osvobozoval, už se sobě nepodobal. Dovoloval si všechno, neměl žádné hranice, žádnou morálku, k ženám se choval jako k otrokyním, byl sprostý, klel, brojil proti všemu, co mu přišlo na mysl. Mizel a znovu se objevoval jako princ, večer vcházel do barů, kde vyvolával rvačky s ubohými chlapy, o nichž dobře věděl, že to neustojí; mlátil je, tloukl a pohlavkoval, vláčel je za límec a pak je nechal ležet na chodníku, ať tam dodělají, tak jako velryby, jež připluly ke břehu zemřít. Zapřel svoji rodinu, zneprátelil si i pár posledních přátel, děsil malé děti, k nimž cítil jen odpor a opovržení, a divoce opouštěl své ukořistěné ženy, poté co si ve všech směrech podrobil jejich těla i duše a miloval je dočista jako šílenec. Stal se někým jiným, už to nebyl on.

Přítom mu dal vše. Ženy, alkohol, drogy, nevyslovitelné myšlenky, jaké by o něm nemohl napsat. Schovával ho za anonymitu svého pera, nasadil si masku sloužící jako filtr. A zrazoval ho tím, že o něm odhaloval to nejdůvěrnější. Všechny ty obrazy a touhy, které mají zůstat pohřbeny. Všechny ty záblesky, jež se zjevují před důstojnou smrtí. Všechny ty utroušené výrazy, co vlastně nic neříkají.

Když teď pročetl tu chladnou a nemravnou stvůru, která unikla a začínala se osamostatňovat a brát s sebou vše, co jí přišlo pod ruku, obzvláště jeho vlastní stopy, jako by si s každým slovem zasazoval ony pověstné rány nožem, které prý cítíme, když příliš živá bolest hledá kudy se dostat ven a přidá se do moře střev, vnitřností, střívek. Viditelně chřádl, hladověl a žíznil skoro až k smrti, kvůli tomu příběhu, s nímž se neuměl vypořádat, ze sebe vydával všechn vzduch a vodu, nechával se vysávat tím, kdo začal ovládat jeho osobnost, jeho hlas, kdo se navlékl do jeho kůže. Zmocnil se ho. Ale přestat psát nemohl, závisela už na něm i jeho samotná existence. Byl jako droga, nemohl s ním skoncovat. Ten žrout slov ho volal. Křičel za dveřmi, škrábal na zdi, k smrti hulákal, aby z něj vyrval aspoň útržky, fláky, střípky, a snažil se z něj vytáhnout to nejodpornější, za což mu sliboval štěstí a slávu, úspěch na knižním trhu. A tak každou noc, usazený u oválného okna ve svém pokoji ve čtvrtém patře činžovního domu bez střechy, v horečce a roztřesený ho den za dnem oživoval, krmil ho inkoustem, slzami a skutečnými vzpomínkami.

Dnes večer ale, jistě proto, že se mu předešlé noci ve snu zjevila Elise v béžových hedvábných šatech a červeném taftovém kabátku, odolal naléhání té hnusné bestie a zůstal hluchý vůči jeho pronikavým hrozbám z onoho světa. Dlouze se prohlížel v zrcadle, puntičkářsky zkoumal každý rys, každou barvu, každý pór. Soustředil se na oči, na černé pohyblivé zorničky, jež postupně a nekontrolovatelně vyhasínaly, na slzy na krajíčku, které asi viděl. Poslouchal svůj dech, položil si ruku pod srdce, aby jej cítil bít, lehce stiskl žilnatou kůži na pravém zápěstí a vnímal vlastní tep. A tehdy, před tím odrazem nikoho, prošedivělý a zarostlý, po dlouhých měsících zase začal mluvit za sebe, používat já.